

Životopis výtvarného umělce – malíře a fotografa Františka Šnajdra

Protože vyrůstal bez otce, stojí za zmínku, že se jeho poručníkem stal tehdejší toveřský starosta a hospodář na sousedním statku, pan František Vajda.

Po vychození obecné školy v Dolanech, absolvování 4 tříd měšťanské školy a pokračovací školy v Olomouci-Pavlovičkách se stal obchodním příručím a v době světové krize, na počátku 30. let minulého století, našel zaměstnání u firmy Baťa ve Zlíně.

Zde však poslední den listopadu roku 1933 utrpěl velmi těžký úraz, následkem kterého přišel o obě ruce až po předloktí. Bylo mu 19 roků.

Po dlouhém a bolestivém léčení ve Zlíně a návratu do rodné Toveře si začal zvykat a zvládat nové umělé ruce. Stranil se a vyhýbal lidem, chodil na procházky do polí a do lesa. Začal se probouzet zapomenutý výtvarný talent, který se u něho objevoval už v dětství.

Nejdříve se naučil psát, pak kreslit a malovat s výraznou pomocí a podporou celoživotního kamaráda malíře ze Svatého Kopečka Stanislava Menšíka a později s podporou budoucího národního umělce Bohumíra Dvorského, který se na konci 30. let přistěhoval také na Svatý Kopeček. Současně začal za pomoci svých přátel fotografovat.

V létě roku 1936 se oženil s Marií Šnajdrovou rozenou Menšíkovou, dcerou kováře ze sousedních Samotíšek. První syn Miroslav se narodil v roce 1938 a druhý František roku 1943. Se svou chotí Marií, která mu byla láskyplnou životní družkou a nezbytnou oporou a pomocnicí v jeho tělesně nelehkém životě, prožil 50 roků klidného a šťastného života.

Po ovdovění v roce 1986 se o něj nezištně a obětavě starala a pomáhala mu paní Marie Kučerová roz. Kašparová, také vdova a kamarádka z dětských let, toveřská rodačka, které patří velký dík za dalších malířových plně tvůrčích 14 roků života.

Počátkem 40. let minulého století dosáhl ve své malířské výtvarné činnosti takové úrovně, mimo jiné i díky kreslířskému vzdělávání pomocí dálkového kurzu, že mu bylo umožněno poprvé vystavovat své práce v roce 1943 v Olomouci spolu se členy Skupiny olomouckých výtvarníků, jejímž se stal členem.

Ve Skupině olomouckých výtvarníků byli nejlepší malíři, sochaři a architekti olomouckého regionu jako Marta Rožánková-Drábková, Aljo Beran, Stanislav Menšík, Bohumír Dvorský, Karel Homola, Jindřich Lenhart, sochaři Pelikán, Karel Lenhart, Vojtěch Hořínek, Rudolf Doležal a mnoho dalších se kterými se mladý František Šnajdr velmi spřátelil.

Výtvarníci se velmi často družili s umělci divadelní olomoucké scény, později velmi slavných jmen, jako byli scénograf Oldřich Šimáček, fotograf Karel Kašpařík z Dolan, herci Josef Bek, Jaroslav Moučka, Oldřich Velen, Marie Vášová, Slávka Budínová, Věra Bublíková, později František Řehák, z nichž mnozí se stali velmi dobrými známými a přáteli F. Šnajdra a často navštěvovali toveřský dům č. 74.

První samostatnou výstavu měl F. Šnajdr v roce 1949 již jako člen Svazu československých výtvarných umělců v někdejší olomouckém Domě umění.

Vedle dlouhé řady skupinových výstav měl více než 30 samostatných výstav v mnoha městech tehdejšího Československa.

Poslední samostatnou výstavu za života měl F. Šnajdr v prosinci roku 2000 v olomoucké galerii Patro. Velká posmrtná souborná výstava kreseb, obrazů a fotografií pak byla v roce 2002 v Galerii G v Olomouci.

Za svého života vytvořil F. Šnajdr nespočet kreseb, akvarelů, kvašů a olejů, na nichž ztvárnil hlavně krajinu Hané, Svatého Kopečka, Dolan, okolí Toveře a Olomouce, ale také krásu jižních Čech, kam jezdíval na dovolenou, Jeseníků, Beskyd, Pálavy, okolí Krnova, Příbrami, Českomoravské vysočiny, Brd a také Slovenska. Na svých zahraničních cestách pak krajinu a moře východního Německa a Jugoslávie.

Jeho obrazy, vedle zastoupení v řadě českých galerií, zdobí mnohé příbytky nejen v Toveři, v okolních vesnicích, Olomouci, ale také v cizině Německu, Rakousku, Ukrajině a daleko za mořem v USA, Kanadě a Austrálii, kam se dostaly jako dary tam žijícím českým emigrantům od příbuzných jakožto připomínka na jejich rodný kraj.

Vedle své výtvarné činnosti aktivně pomáhal kultuře v Toveři, v poválečných letech to bylo loutkové divadlo pro děti provozované v sále 1. patra horní toveřské hospody u Zdařilů a po postavení Kulturního domu v 50. letech režíroval a scénicky pracoval v ochotnickém divadelním kroužku. Svými plakátovými malbami se podílel na výzdobě pověstných toveřských hasičských bálů včetně psaní plakátů, které se vyvěšovaly v okolních vesnicích.

V 60. letech byl kronikářem obce, kdy z jeho iniciativy vznikla obrazová fotopříloha a 8milimetrový film dokumentující hlavně rok 1960.

Plné ocenění umělcovy tvůrčí práce se mu dostalo od předních teoretiků umění: Jana Bečáka, Stanislava Křupky, Františka Dvořáka, Aloise Rečky, Jaromíra Lakosila, Bohumíra Koláře, Zdeňka Pospíšila a v neposlední řadě důvěrného přítele ze Samotíšek Bohuslava Smejkal, jejichž slova můžeme číst ve výstavních katalozích samostatných výstav.

Obdržel čestná vyznamenání za celoživotní tvorbu.

Životní dílo významného toveřského občana - výtvarného umělce, malíře a fotografa Františka Šnajdra - se završilo dne 12. května 2001 ve šternberské nemocnici.